

РЕШЕНИЕ

№ 1946

гр. София, 25.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в публично заседание на 10.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилка

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **6668** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 226 ат Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 215 от Закона за устройство на територията във връзка с чл. 126 и сл. от АПК.

Образувано е след отмяна на решение №3134/09.05.2019 г., постановено по адм. дело № 4410/2018 г. по описа на Административен съд София-град с решение № 9252/09.07.2020 г., постановено по адм. дело № 11131/2019 г. по описа на Върховния административен съд.

Първоначалното производство е образувано по жалбата на Б. Н. С. срещу заповед № РА-30-95/15.03.2018 г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол“, Столична община, с която на основание чл. 225а, ал. 1 във връзка с чл. 225, ал. 2, т. 1 и т. 2 от ЗУТ във връзка с чл. 223, ал. 1, т. 8 от ЗУТ е наредено премахването на незаконен строеж „Стоманобетонена конструкция със сглобяема дървена постройка“, находящ се в УПИ XI-35, кв.15 по плана на [населено място], имот с идентификатор 04234.6966.35 по КККР, с административен адрес: [населено място], район П., СО, [улица]. Изложени са доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, поради съществено нарушение на процесуалните правила и неправилно прилагане на материалния закон. Изтъква се, че неправилно оспорващата е посочена като адресат на заповедта, тъй като не е извършител на строежа и не е собственик на имота. Оспорва се и квалификацията на дървената конструкция, разположена в имота, като строеж. Претендира се отмяна на оспорения административен акт.

Ответникът – директора на дирекция „Общински строителен контрол“, чрез

процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Настоящият съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

При извършена проверка от длъжностни лица при отдел „Контрол по строителството“ с Констативен акт № 2/РПН16-ГР-94-3358/01.06.2017 г., съставен по реда на 225а, ал. 2 от ЗУТ, е установен незаконен строеж „Стоманобетонова конструкция със сглобяема дървена постройка“, находящ се в УПИ XI-35, кв. 15 по плана на [населено място], имот с идентификатор 04234.6966.35 по КККР, с административен адрес: [населено място], район П., СО, [улица]. За възложител и изпълнител на строежа е посочена Б. С. - в качеството ѝ на съсобственик на имота. Установено е, че през „периода м. септември 2016г. – м. февруари 2017г. в северозападната част на описания имот, с голяма денивелация спрямо улицата, е реализирана стоманобетонова конструкция с размери 7,50м/6.00м/3.50м, състояща се от бетонова основа с височина 1.20м, върху която е реализирано помещение с три ограждащи стоманобетонови стени с височина 2.30м и дебелина 10см., като от юг е изпълнена колона с дебелина 25см. Върху така очертаното помещение е излята стоманобетонова плоча с дебелина 15см и размери 7.50м. на 6.00м като видимо плочата е изпълнена извън границите на имота с навлизане в тротоара. Установено е, че върху бетоновата плоча е разположена метална конструкция с дървена скара, върху която е стабилизирана трайно сглобяема дървена постройка с размери 5.10м. на 7.00м. и височина до 2.70м.; покривът е двускатен с монтирани улуци и ПВЦ дограма; обектът е захранен с ел. енергия. Отбелязано е, че строежът е извършен без одобрени инвестиционни проекти и без издадено разрешение за строеж. Констатирано е, че изпълненият строеж не попада в хипотезата на § 127 ал.1 от ЗУТ, поради годината на строителството и изпълнението му в несъответствие с одобрен ПУП на [населено място]. Посочено е, че строежът е V категория, съгласно чл. 137, ал. 1, от ЗУТ, а като нарушени са посочени разпоредбите на чл. 137, ал. 3 от ЗУТ и чл. 148, ал. 1 от ЗУТ.

Констативният акт не е връчен лично на адресата, въпреки изпратено писмо изх. № РПН16-ГР94-3358/7/06.06.2017г. с покана за връчване на акта. Констативният акт е обявен по реда на §4 от ДР на ЗУТ със съобщение № 1/01.06.2017 г., залепено на таблото в районната администрация. В определения 7-дневен срок не са постъпили възражения - констатирано с констативен протокол № 2/РПН16-ГР94-3358/09.02.2018 г.

Въз основа на така проведеното административно производство е издадена оспорената в настоящото производство заповед, с която на основание чл. 225а, ал. 1 във връзка с чл. 225, ал. 2, т. 1 и т. 2 от ЗУТ във връзка с чл. 223, ал. 1, т. 8 от ЗУТ е наредено на Б. С. да премахне незаконен строеж „Стоманобетонова конструкция със сглобяема дървена постройка“, находящ се в УПИ XI-35, кв.15 по плана на [населено място], имот с идентификатор 04234.6966.35 по КККР, с административен адрес: [населено място], [улица].

В хода на първото съдебно производство е прието заключение от съдебно – техническа експертиза, което изцяло потвърждава даденото с оспорената заповед описание на обекта: постройката представлява строеж, разположена е на уличната регулационна линия, дори върху нея и може поради това да се квалифицира по вид и предназначение като една от посочените в чл. 42, ал. 2 от ЗУТ гаражи, работилници и

обекти за търговия и услуги, които представляват V-та категория строеж; по действащия застроителен план на мястото, където е изградена постройката – северозападната част на УПИ XI-35 кв.15 по плана на [населено място] няма предвидено допълващо застрояване, в имота е предвидено запазване на съществуващото застрояване. Вещото лице е заключило, че дървената постройка и стоманобетонната конструкция под нея следва да се третира като един общ строеж, за който няма одобрени строителни книжа – проект, разрешение за строеж и протокол за откриване на строителна площадка и определяне на строителна линия и ниво. Според вещото лице, квалифицирането на постройката като строеж от V та категория се основава единствено на нейното местоположение.

В изпълнение на задължителните указания на отменителното касационно решение, по делото са изискани доказателства, установяващи дали оспорвателната е извършител на строежа. От Б. С. е приложен нотариален акт № 78, т. II, рег. № 3291, дело № 215 от 24.04.2012 г., по силата на който същата дарява на дъщеря си З. А. Р. 1/3 ид.ч. от следния недвижим имот: дворно място, находящо се в [населено място], [улица], съставляващо поземлен имот с идентификатор 04234.6966.35, заедно с построената в мястото вилна сграда със застроена площ 40 кв.м.

С писмо изх. № РПН16-ГР94-3358/16/07.12.2020 г. от кмета на район „П.“, Столична община по делото е депозирана молба вх. № РПН16-ГР94-3358/05.10.2016 г. от М. В. А., въз основа на което е образувано административното производство, приключило с издаване на оспорената заповед. В нея се посочва, че от другите съсобственици в съсобствения им имот се извършва незаконно строителство. Приложено е и заявление рег. № РПН16-ГР94-3358/6/20.04.2017 г. от В. Н. А., в което същата отрича съпричастността си към извършеното в имота строителство и заявява, че не го ползва активно.

Служебно от съда е извършена справка по реда на Наредба № 14/18.11.2009 г., от която се установява, че Б. С. е с настоящ адрес: [населено място], [улица] от 24.06.2016 г.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

По отношение на отменителните основания по чл. 146, т. 1-3 от АПК е налице изрично произнасяне в решение № №9252/09.07.2020 г., постановено по адм. дело № 11131/2019 г. по описа на Върховния административен съд, който е приел за законосъобразен изводът на първоинстанционния съд, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган и в предписаната от закона форма, като съдържа фактически и правни основания за издаването ѝ. За правилни са приети и изводите, че процесната „стоманобетонна конструкция със сглобяема дървена постройка“ е строеж по смисъла на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ, изграден през 2016 г. в несъответствие с предвижданията на действащия ПУП, като за него не са издавани строителни книжа, поради което са осъществени хипотезите на чл. 225, ал. 2, т. 1 и т. 2 от ЗУТ и същият не е търпим.

На основание чл. 226, ал. 1 от АПК настоящият съдебен състав следва да събере доказателства и да се произнесе дали адресата на заповедта е извършител на строежа.

Съгласно действащата правна уредба, съдържаща се в чл. 225, ал. 6 и чл. 225а, ал. 5 ЗУТ, в зависимост от категорията на строежа, като адресат на заповед за премахване на незаконен строеж може да бъде посочен извършителя на строежа или неговия

възложител. Съгласно разпоредбата на чл. 161, ал. 1 ЗУТ, възложител е собственикът на имота, лицето, на което е учредено право на строеж в чужд имот, и лицето, което има право да строи в чужд имот по силата на закон. На свободната преценка на административния орган е предоставено дали да ангажира отговорността по чл. 225а ЗУТ на извършителя или на собственика на строежа, ако тези лица са различни.

Приложените по делото титули за собственост, а именно: нотариален акт № 85, т. II, дело № 317 от 28.03.1989 г. и нотариален акт № 78, т. II, рег. № 3291, дело № 215 от 24.04.2012 г. отричат принадлежността на правото на собственост на Б. С. към годината на извършване на незаконния строеж върху 1/3 ид.ч. от дворно място, находящо се в [населено място], [улица], съставляващо поземлен имот с идентификатор 04234.6966.35, заедно с построената в мястото вилна сграда със застроена площ 40 кв.м., но не и качеството ѝ на извършител на строежа. За доказване на това обстоятелства от страна на административния орган са представени доказателства, а именно: писмени изявления /молба вх. № РПН16-ГР94-3358/05.10.2016 г. от М. В. А. и заявление рег. № РПН16-ГР94-3358/6/20.04.2017 г. от В. Н. А./ от другите двама съсобственици на имота, в който се отрича съпричастността им към извършеното в имота строителство.

В оспорената заповед при индивидуализацията на собствениците на имота изрично е посочено, че Б. С. е с адрес: [населено място], [улица], който е и административен адрес на имота, в който се намира незаконния строеж. Въз основа на служебно извършена справка по реда на Наредба № 14/18.11.2009 г. е установено, че Б. С. е с настоящ адрес: [населено място], [улица] от 24.06.2016 г. Това обстоятелство опровергава твърдението на оспорващата, че не е извършител на строежа. Фактът, че същата е адресно регистрирана на адреса /настоящ адрес от 2016 г./ и изявленията на останалите съсобственици на имота, че не го ползват потвърждава изводът на административния орган, че извършител на строежа е Б. С..

Доказателства, оборващи констатациите на административния орган, че оспорващата е извършител на незаконния строеж не са ангажирани по делото. След като извършителят на строежа е лице, различно от собственика на имота, то именно извършителят е лицето, което следва да бъде адресат на заповедта за премахване на незаконния строеж. Изложеното обосновава извод за неоснователност на жалбата, което налага отхвърлянето ѝ.

Предвид изхода от делото и направеното от процесуалния представител на ответната страна искане за присъждане на разноски, на същата се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определен съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл.144 от АПК във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. На основание чл. 226, ал. 3 от АПК съдът следва да се произнесе и по отношение на разноските за водене на делото във Върховния административен съд, като на ответникът се присъди и юрисконсултско възнаграждение за касационната инстанция.

С оглед на това и на основание чл. 226 от АПК във връзка с чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София - град, Второ отделение, 56-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Н. С. против заповед № РА-30-95/15.03.2018г на директора на Дирекция „Общински строителен контрол“, Столична община.

ОСЪЖДА Б. Н. С. от [населено място] да заплати на Столична община разноси по делото в размер на 200 (двеста) лв.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: